

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie przepisów art.108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przeliczył B. G. emeryturę od dnia 1 stycznia 2019 r. W treści decyzji organ rentowy wskazał ,że emeryturę ustaloną w kwocie 1 859,65 zł zwiększono o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem ich waloryzacji (tj. 3 101,32 zł) , przez średnie dalsze trwanie życia (tj. 217,70 miesięcy) ustalone dla wieku wnioskodawczyni w dniu złożenia wniosku tj. w dniu 21 stycznia 2019 r. Po ponownym ustaleniu wysokość emerytury wyniosła 1 873,90 zł [1 859,65 + (3 101,32 / 217,70)].

/decyzja k.134 – 135 odwrót plik I akt ZUS/

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą B. G. złożyła od niej odwołanie wskazując ,że nie zgadza się z kwotą ustalonego świadczenia. B. G. podkreśliła ,że pomimo przejścia na emeryturę nadal pracowała , ale w żaden sposób nie przełożyło się to na wysokość należnego jej świadczenia.

/odwołanie k.3 – 4/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jej oddalenie.

/odpowiedź na odwołanie k.7/

Na rozprawie w dniu 12 września 2019 r. B. G. poparła złożone odwołanie , a w związku z treścią decyzji z dnia 10 maja 2019 r. wniosła o wyrównanie należnej jej emerytury począwszy od 6 kwietnia 2014 r.

/stanowisko wnioskodawczyni min.00:06:20 – 00:07:39 rozprawy z dnia 12 września 2019 r. , płyta CD k.42/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni B. G. urodziła się (...)

/okoliczność bezsporna/

Decyzją z dnia 12 grudnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał B. G. emeryturę w wieku obniżonym , począwszy od dnia 6 grudnia 2008 r. (na podstawie art. 29 i art. 46 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiesił wypłatę świadczenia , z uwagi na fakt kontynuowania zatrudnienia przez B. G..

/okoliczności bezsporne , decyzja k.95 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 20 stycznia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił wysokość emerytury B. G. oraz podjął jej wypłatę począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r.

/decyzja – plik II akt ZUS/

Od dnia 1 stycznia 2009 r. B. G. pozostawała w zatrudnieniu i wynikającą z tego faktu zmianą stażu pracy , w kolejnych latach występowała o przeliczenie wysokości należnej jej emerytury. Organ rentowy wydawanymi w stosunku do wnioskodawczyni decyzjami przeliczał wysokość należnej jej emerytury.

/okoliczności bezsporne/

Od dnia 1 października 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. , z uwagi na fakt kontynuowania zatrudnienia , wstrzymał wypłatę emerytury należnej B. G..

/decyzja k.280 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał wypłaty należnej B. G. kwoty zawieszony emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

/decyzja k.365 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał B. G. emeryturę od dnia 1 lutego 2014 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek o emeryturę.

/decyzja k. 372 plik II akt ZUS/

W związku z kontynuowaniem zatrudnienia i wynikającą z tego faktu zmianą stażu pracy , w kolejnych latach B. G. występowała o przeliczenie wysokości należnej jej emerytury. Organ rentowy wydawanymi w stosunku do wnioskodawcy decyzjami przeliczał wysokość należnej jej emerytury.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 14 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił B. G. wysokość emerytury od 1 kwietnia 2018 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto: kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 95 358,75 zł , kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 350 034,16 zł , sumę kwot pobranych emerytur w wysokości 40 125,49 zł , średnie dalsze trwanie życia tj.252,30 miesięcy. Wyliczona na podstawie art.26 ustawy emerytalnej emerytura wyniosła 1 606,29 zł $[(95\ 358,75 + 350\ 034,16) - 40\ 125,49]/252,30$.

/decyzja k.125 – 126 odwrót plik I akt ZUS/

W dniu 31 grudnia 2018 r. B. G. zaprzestała podejmowania jakiejkolwiek pracy zarobkowej.

/okoliczność bezsporna/

Wysokość zewidencjonowanych na koncie B. G. składek , w związku ze świadczoną przez nią w 2018 r. pracą , wyniosła 3 101,32 zł.

/okoliczność bezsporna/

W związku ze złożonym przez B. G. wnioskiem z dnia 21 stycznia 2019 r. o ponowne obliczenie świadczenia , organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

/wniosek k.126 plik I akt ZUS , decyzja k.134 – 135 odwrót plik I akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o dokumenty zawarte w załączonych aktach ZUS. Podkreślić należy ,że wnioskodawczyni oprócz własnych twierdzeń o zaniżeniu wysokości emerytury ustalonej zaskarżoną decyzją nie przedstawiła jakichkolwiek merytorycznych zarzutów , czy też dowodów mogących podważyć ustalenia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. , poz.1270) jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w

art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2.

W myśl zaś art. 108 ust. 2 ustawy emerytalnej emerytura obliczona według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.

Cytowane przepisy art. 108 ust. 1 u.e.r. FUS zawierają zasadę ponownego ustalania świadczenia w przypadku podlegania przez emeryta urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 r. ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, jeżeli przeszedł on na emeryturę określoną w art. 24 u.e.r. FUS (czyli w przypadku przejścia na emeryturę po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn) lub 24a u.e.r. FUS (czyli w przypadku przejścia na emeryturę po rencie z tytułu niezdolności do pracy). Wysokość otrzymywanego przez emeryta świadczenia ulega ponownemu ustaleniu. Świadczenie obliczane według zasad określonych w art. 26 u.e.r. FUS jest powiększane o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury i zwaloryzowanych przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia, ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury.

Podkreślić należy, że ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zainteresowanego i można go zgłosić po upływie roku kalendarzowego (jeżeli emeryt nadal podlega ubezpieczeniu), a jeżeli ubezpieczenie ustało w ciągu roku - po ustaniu tego ubezpieczenia.

Przenosząc powyższe regulacje na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że organ rentowy dokonał prawidłowego przeliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni w związku z jej wnioskiem z dnia 21 stycznia 2019. Nie ulega bowiem wątpliwości, że należna wnioskodawczyni emerytura została ustalona na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej, a w związku z okolicznością świadczenia przez wnioskodawczynię pracy w 2018 r. i odprowadzanymi z tego tytułu składkami, Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo zastosował dyspozycję art. 108 ust. 2 ustawy emerytalnej powiększając wysokość świadczenia emerytalnego należnego wnioskodawczyni o kwotę wynikającą z podzielenia składek opłaconych w ww. roku przez ilość miesięcy stanowiących średnie dalsze trwanie życia. Podkreślić w tym miejscu należy, iż ubezpieczona w żaden sposób nie wykazała, że organ rentowy naliczył jej nieprawidłową wysokość świadczenia, przyjął niewłaściwe dane lub nie uwzględnił istotnych okoliczności. Nie podała konkretnych argumentów przeciwko treści decyzji. Nie wypełniła zatem obowiązku z art. 6 k.c. Jej odwołanie stanowiło swoistą, bezprzedmiotową polemikę z ustaleniami organu rentowego.

W tym stanie rzeczy, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd przekazał wniosek B. G., złożony w związku z treścią decyzji z dnia 10 maja 2019 r., o wyrównanie należnej jej emerytury począwszy od 6 kwietnia 2014 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. celem nadania biegu, z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem organ rentowy w tym zakresie nie zajął żadnego stanowiska. Należy zauważyć, iż tak sprecyzowane roszczenie nie było przedmiotem rozpoznania organu rentowego. Podkreślić należy, że zgodnie z dyspozycją art. 476 § 2 kpc w związku z art. 2 kpc przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących ubezpieczenia społecznego i kategorii spraw wymienionych w pkt 1-5 § 2 art. 476 kpc. Taki odwoławczy tryb postępowania powoduje, iż sąd powszechny rozpoznając odwołanie wniesione przez stronę postępowania dokonuje kontroli prawidłowości decyzji wydanej przez organ rentowy jedynie z punktu widzenia jej zgodności z prawem i równocześnie związany jest jej zakresem. Na obecnym etapie postępowania, wobec braku decyzji organu rentowego w zakresie wniosku B. G., zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, a właściwym do rozpoznania roszczeń pozostaje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, od decyzji którego będzie przysługiwać skarżącej prawo wniesienia odwołania do Sądu zgodnie z powołanymi przepisami.

Z uwagi na powyższe tj. na czasową niedopuszczalność drogi sądowej Sąd, na podstawie art. 199 § 1 punkt 1 kpc w związku z art. 464 § 1 kpc orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

S.B.